

Zana Berger

Nie som pripravená

Zana Berger

Nie som pripravená

Copyright © Zana Berger 2021
Cover photo © Adobe stock 2021
Slovak edition

ISBN: 978-80-570-3574-9

Venujem svojej mame, ktorá pri mne vždy stála a podporovala ma nielen v ľahkých časoch, ale aj v tých zložitejších.

Prológ

Spätne sa na to obdobie pozerám ako na najšťastnejšie v živote. Napriek všetkému, čo sa vtedy stalo, s láskou spomínam na naše prvé spoločné stretnutie, ukradnuté bozky pod stromami, milovanie...

Ubehli už viac ako tri roky, odkedy som ho naposledy videla, no aj tak si viem do detailov vybaviť jeho tvár, tmavé uhrančivé oči, krivý úsmev.

Niekedy by som na neho najradšej zabudla, no aj napriek tomu, ho stále nosím vo svojom srdci.

Kapitola 1

Všetko sa začalo v jedno takmer obyčajné poobedie začiatkom októbra. V deň môjho návratu z Ameriky.

Veľký kufor, menší kufor, notebook, príručná taška a ešte kabelka. To všetko je moja batožina, keď stojím v autobuse a zúfalo sa snažím, aby mi ani jedna vec nepadla, alebo sa nestratila z dohľadu. Našťastie, nie je veľmi plný. Je piatkové skoré popoludnie, okrem mňa a môjho obrovitánskeho nákladu, cestuje len zopár žiakov a študentov vracajúcich sa domov zo škôl, niekoľko dôchodcov a ešte malá skupinka mladíkov približne v mojom veku. Takže vcelku pohoda. Až na to, že netuším, ako budem s týmito bágami vystupovať. Zhlboka sa nadychujem a čakám, kým autobus spomalí a zastaví.

Z reproduktora sa ozve hlásenie: „Park kráľovnej“.

To už sa naplno prebúdzam k životu, pevne chytám remienok veľkého kufra do jednej ruky, menší mám v druhej spolu s taškou, notebook mi visí na jednom pleci a kabelka sa hompáľa na druhom.

„Prepáčte! Dovolíte? Potrebujem prejsť!“ predieram sa k dverám, štváčam a narážam do okolostojacich pasažierov.

„Nechajte, pomôžeme vám!“ ozve sa spoza mňa pobavený hlas a z jednej ruky mi berie kufor. Ďalšie ruky ma zbavujú tašky a druhého kufra. Ruky mám z ničoho nič prázdne.

Ani neviem presne ako, a za sekundu som už von z autobusu aj so všetkou svojou batožinou. Dvere sa zavrú a ocitám sa v spoločnosti troch mladých mužov, ktorí sa na seba rozpačito pozerajú. Všetko by bolo asi fajn, keby mi inštinkt nenahováral, že mám byť v strehu. A ten inštinkt prebudila tmavšia pleť dvoch mojich pomocníkov - záchrancov.

Cigáni, prebleskne mi hlavou. *Dofrasa!*

A oni traja sa na mňa len uškrňajú a mlčia. Je síce biely deň, ale na zastávke, okrem nás, už nikto iný nie je. Jedni nastúpili do autobusu, druhí odišli. Takže týmto trom nič nezabráni, aby sa s mojimi vecami rozbehli preč. Ale oni tu zatiaľ len tak postávajú a pokukujú na mňa. Čas sa naťahuje a už sa začínam cítiť nepríjemne. Asi čakajú, čo poviem.

„Tak ako, pomôžete mi s tým aj domov?“ pýtam sa pozerajúc z jedného na druhého. Tretí stojí obďaleč, ruky vo vreckách a tvári sa, že tu vlastne ani nie je. Moje kufre držia len tí dvaja, jeden vysoký, počerný, druhý opálený, ale biely blondiak.

„Jasné. Takej peknej slečne pomôžeme radi,“ usmieva sa na mňa blondiak od ucha k uchu. „No nie, chlapci?“ pohodí hlavou k tým dvom.

„Len dúfam, že ma nechcete okradnúť,“ poviem a zatvárim sa prísne. „Môj strýko je policajt. Keď sa o niečo pokúsite, hneď mu volám,“ vyhrážam sa a na potvrdenie svojich slov vytáhum z kabelky mobil.

Môj strýko nie je policajt, ale oni to nemôžu vedieť.

Blondiak na mňa neveriacky zíza, ale ten druhý, vysoký, len pokrúti hlavou a vykročí zo zastávky.

„Tadeto,“ poviem rýchlo a predbehnem ho. „Bývam v tamtom bloku oproti. Nie je to ďaleko,“ doložím ešte. Cítim na sebe ich chmúrne pohľady. Myslím, že som ich buď urazila, alebo prekvapila.

Keď otvorím bránu na dome, kde bývajú moji rodičia a otočím sa na svojich sprievodcov, stretnem sa s tmavým pohľadom toho vysokého, jednoznačne Róma. Prekvapí ma, že v jeho očiach nečítam zlosť alebo pohrdanie, ale skôr pobavenie. Iskrí mu v nich, neviem však vyčítať, čo je mu na smiech.

Čo to má, dočerta, znamenať? pomyslím si a už otváram ústa, že niečo poviem, ale on ma predbehne.

„Aj vám to, slečna, vynesieme?“

Sekundu na neho nechápavo civím, potom na znak súhlasu kývnem hlavou.

„Druhé poschodie,“ vyhrknem ešte, stále prekvapená a zaskočená jeho ponukou.

Keď okolo mňa prechádza, cez plece na mňa mrkne, a keď vidí, ako zaskočene sa tvárim, usmeje sa ešte viac.

Mlčky odomykám dvere do bytu, tí traja tiež mlčia. Natiahnem ruky za kufriami. Blondiak mi okamžite podá moje veci a hneď sa stiahne za svojho

vyššieho kamaráta. Tvári sa pri tom rovnako vydesene, ako sa ja začínam cítiť.

Kým veci ukladám do chodby, ozve sa mi spoza chrbta:

„Tuto Villie vám chcel ukradnúť notebook, ale chytrý nevedel, v ktorej z tých tašiek je.“

Bleskovo sa otočím a dívam sa do pobavených očí vysokého vtipáka. Len-len, že sa nezačne rehotáť. Už mám toho dobiedzania dost. Vytrhnem mu kufor z rúk, načiahnem sa po notebook a bez mihnutia oka mu poviem: „Nech sa páči, to bude on.“

Teraz som zas prekvapila ja jeho.

Vyvalí oči najprv na mňa, potom strelí pohľadom k mojej zdvihnutej ruke s notebookom a zase sa vráti ku mne. Zuby držím pevne zaťaté a snažím sa drzo usmievať. Začína ma už bolieť zdvihnutá ruka, ale nechcem mu dopriať takú radosť, a tak sa nehýbem a pozerám mu priamo do čiernych očí.

Tí dvaja za ním prepuknú v smiech. „Tá ťa ale riadne dostala!“

Ich výbuch aj mne nevdojak rozťahne ústa do úsmevu a nahlas sa zasmejem. Keď opäť zdvihnem pohľad, vidím, že aj jemu šklbe kútikmi úst a ledva udrží vážnu tvár.

„Veru, dostala ma. A teda poriadne!“ prizná a v jeho očiach čítam nielen pobavenie. Možno prekvapenie, úžas či záujem. Kým to však môžem lepšie posúdiť, otočí sa ku kamošom a zavelí: „Dáme sme, chlapani, pomohli, je čas rozlúčiť sa.“

Zamrmlú čosi a schádzajú popri ňom dole po schodoch. On sa ešte chvíľku díva za nimi a potom sa znenazdajky priblíži ku mne, nakloní hlavu nabok a pozerajúc spod dlhých mihalníc sa opýta: „Nepôjdeš so mnou dnes večer von? Zatancovať si a tak...“

Hľadím na neho totálne vyvedená z miery.

On čaká. Ja nedýcham.

Konečne sa mi podarí dostať zo seba zadŕhavo: „Dobre, pôjdem, a kedy?“

Spokojne sa uškrnie, chytí ma za voľnú ruku a vtisne na ňu letný bozk. „Zastavím sa po vás, lady, okolo pol ôsmej.“ Nato ma pustí, pozrie mi ešte raz do očí a bleskovo schádza dole za kamarátmi. Medzi vchodovými dverami sa ešte na okamih zastaví, blyсне pohľadom hore a odchádza.

Ešte chvíľu stojím v otvorených dverách úplne zaskočená a bez slov.

Keď ich napokon zatvorím, a zrazu sa ocitnem sama v dôverne známom prostredí, zveziem sa na zem k svojim nešťastným kufrom. Zaborím hlavu do dlaní a potichu zakľajem. Pomaly si uvedomujem, že som súhlasila s rande s úplným cudzincom. A k tomu ešte aj Cigánom.

Čo mi to len napadlo? Dočerta!

Veď len včera som bola na opačnom konci sveta a teraz toto. Náhle mi prebleskne hlavou, že ani neviem, ako sa volá.

No výborne, Katka, gratulujem!

Nepoznám meno, adresu ani telefón môjho nečakaného nápadníka. Ne-zostáva mi teda asi nič iné, len sa pekne krásne vybalit', okúpať, oddýchnuť si a nachystať sa na večerné rande.

A možno to nebude až také zlé, utešujem sa.

O siedmej večer som takmer pripravená. Dokonca, som si aj chvíľku popala, čo si odsákali moje mokré vlasy, ktoré sa teraz krúčia a odstávajú na všetky strany. Zakrátko sa mi ich podarí upraviť a rozmýšľam, čo si oblečiem na tanečné rande. Je začiatok októbra, ale zatiaľ je ešte stále relatívne teplo. Idem k napoly vybalenému kufru, poprehrabujem sa v ňom a vytiahnem nové obtiahnuté levisky a trblietavé tričko bez rukávov. K tomu si ešte dám čierny kožený kabátik.

Fajn, to by šlo, pomyslím si spokojne pri rýchlom pohľade na seba v zrkadle. Ani neviem prečo, asi to bude len ženská márnomyseľnosť, ale chcem sa mu páčiť.

Akurát sa upravujem, keď zazvoní zvonček dole pri bráne.

Tak, a je to tu!

Pristúpim k domácemu telefónu, zhlboka sa nadýchnem, dodávajúc si odvahu a zdvihnem slúchadlo. „Prosím?“ opýtam sa čo možno najvyrovnanejším hlasom. Som nervózna až-až.

Dofrasa! Čo je to so mnou?

„Tu je... ehm... rande,“ ozve sa odpoveď a ja takmer vidím úškrn, ktorý musí byť za jeho pobaveným hlasom.

„Hneď som dole,“ odpoviem a zložím. Naposledy skontrolujem svoj výzor v odraze z mobilu a rýchlo zbehnem po schodoch. Snažím sa správať uvoľnene a prirodzene.

Veď o nič nejde, všakže, uist'ujem samu seba.

Cez sklo brány zahliadnem vysokú postavu. Neváham a ihneď otvorím, nech už to mám za sebou. Lebo v bruchu mi mravčia červíčky a začína ma, neviem prečo, chytať panika.

Dofrasa, Katarína, vzchop sa! Si dospelá a kompetentná žena! pripomeniem si skoro nahnevane. Správam sa ako nejaká hlupaňa.

Zdvihnem k nemu zrak, rýchlo ho zhodnotím a musím uznať, že vyzerá nadmieru dobre.

„Ahoj!“ zvolám príliš nahlas a v duchu si vynadám. Jediným ospravedlnením mi môže byť prekvapenie z muža, ktorý na mňa ticho pozerá.

Oblečený je celý v čiernom. Havranie vlasy má začesané dozadu, zopár prameňov mu však padá do čiernych očí. Má výrazný rovný nos a širokú sánku. Možno si to iba nahováram, ale zdá sa mi, že trochu lapá po dychu. Prepaľuje ma tým svojím čiernym pohľadom a nič nevraví.

Trochu posmelená jeho váhaním, pokračujem už istejšie. „Myslím, že sme sa ešte nepredstavili.“ Natiahnem k nemu ruku. „Ja som Katka.“

Konečne sa preberie, chytí moju dlaň, odkašle si a priškrteno povie: „Ahoj! Teší ma, Katka. Ja som, ehm, Martin.“

Na bielom koni, prebleskne mi hlavou a musím sa pousmiať. Keď vidím, aký je neistý, vlastná nervozita ma opúšťa a dodáva mi to odvahy.

„Takže Martin. Toto meno sa mi vždy páčilo,“ priznám úprimne. „Ako ťa volajú kamaráti?“

„Ehm... väčšinou Majo. Doma mi vravia Martin alebo Maťo. Každý inak,“ odpovie rovnako priamo a letmo sa usmeje. Mám pocit, že už nadobúda pevnú pôdu pod nohami. To je dobre. Keby odpovedal len jednoslovne, hrozilo by, že začnem trepať dve na tri.

„Budem ťa volať Martin. Ok?“ zareagujem veselo. „Tak sa mi to páči asi najviac. Uvidíme.“ Pohnem sa, no chytí ma za ruku a otočí tvárou k sebe.

„Si veľmi krásna, teda... pristane ti to,“ zdvihne pohľad a prebodáva ma ním. „Som rád, že si súhlasila, že so mnou dnes večer pôjdeš von. Väčšinou takto dievčatá nepozývam,“ pripustí, „ale... hm, no, nemohol som odolať. Tebe,“ doloží ešte rýchlo a vykročí po chodníku, nepočkajúc na moju reakciu.

Stále ma však drží za ruku a zrejme sa ju nechystá pustiť.

Zvyšok cesty k zastávke ideme v družnom mlčaní. Len pohľad sa nám občas stretne, keď nenápadne pokukujeme jeden po druhom. Vtedy sa usmejeme a on mi úsmev oplätí.

Našťastie, nečakáme na autobus dlho. Len čo zastaneme, vyhliadnem, dúfajúc v jeho skorý príchod. Martin sa pokúsi niečo povedať, no predbehne ho.

„Aha,“ ukážem voľnou rukou na zväčšujúce sa vozidlo, „máme tuším šťastie.“

Zareaguje iba podvihnutým obočím, mám pocit, že moje nadšenie nezdieľa. Napadne mi, že sa hádam chcel rozprávať, čo sa v autobuse robí ťažšie. Preto asi zostane potichu a počas jazdy zamyslene hľadí von oknom.

Kým mlčí, začínam byť už znovu nervózna a uvedomujem si, že príčinou je jeho mlčanie. Na rozdiel od neho, mám veľký problém zostať dlho potichu a hlavou mi víria myšlienky, ako začať rozhovor. Z ničoho nič mi napadne scéna z jedného filmu a ticho sa zasmejem.

Obráti ku mne hlavu a zdvihne jedno obočie.

Uuu, to je riadne frajerské, pomyslím si pobavene. Moja nálada je akási nestála a nervozita sa strieda s veselosťou až hystériou.

Keďže sa mi ho konečne podarilo zaujať, nakloním sa k nemu a ticho mu vysvetľujem, čo ma tak pobavilo. Opíšem mu scénu z filmu o bielom dievčati a černochovi, ktorí spolu cestovali v autobuse a niektorí spolucestujúci sa nad tým pohoršovali. Dievča, na protest k takému rasistickému chovaniu, začalo toho chlapca pred všetkými vášnivo bozkávať.

Keď príbeh dokončím, pozerá na mňa stále so zdvihnutým obočím a očami ma vyzýva, nech mu to hneď tu a teraz názorne predvediem.

S hanblivým úsmevom pokrútim hlavou a zaševelím: „Možno nabudúce.“

Odvrátim sa od neho a snažím sa zakryť červeň, čo sa mi rozlieva po lícach.

Čo mi to len napadlo? Práve táto scéna? Už mi asi preskakuje.

Od ďalšieho strápnenia ma zachráni hlasný hovor z vedľajších sedadiel.

Nečakane vyskočím na nohy, až na neho skoro spadnem. „Evička! Lenka! Je to možné?“ vykriknem radostne a už sa aj predieram k nim. Sú to moje kamarátky z rodného mesta, s ktorými som sa už dlhšie nevidela.

„Katiiii!“ zakvília jednohlasne. „Čo tu robíš? Mysleli sme, že si už v Bratislave. Ešte vám nezačal nový semester?“

„Ale čoby!“ mávnem naoko ľahostajne rukou. „Semester začal už pred dvoma týždňami, ale ja som sa len dnes vrátila z Ameriky,“ informujem ich rýchlo. „V nedeľu odchádzam na internát a skúsím dobehnúť zameškané. Nejakto sa to v tých Štátoch natiahlo.“

„Fakt? Len dnes? A to hneď ideš do mesta? Si dobrá!“ prekvapene na mňa hľadia. Kedysi bolo pre nás úplne prirodzené každý piatok chodiť spolu „do mesta“, no odkedy som začala navštevovať univerzitu ďaleko odtiaľto, naše spoločné večerné stretnutia sa obmedzili na príležitostné záťahy. Aspoň ja sa ich zúčastňujem pomenej.

„No, viete, naši vlastne nie sú doma, kamsi išli a vrátia sa až zajtra. Som sama a ani som neplánovala niekam ísť,“ začnem okato obšírne vysvetľovať. „Dostala som však nečakané pozvanie na rande. A tak som teda tu,“ zakončím s úsmevom a čakám na ich reakciu.

Tá príde okamžite.

„Rande? S kým? Poznáme ho? Kde je?“ nedočkavo na mňa pozerajú. Nevyčítam im ich nadšenie, v poslednom čase sme spolu boli iba zriedkavo a počas leta vôbec.

Natiahnem ruku k svojmu partnerovi, ktorý sa tvári, že je mu moja absencia úplne ľahostajná a poťahám ho za rukáv. „Martin, nepridáš sa k nám?“ obrátim sa na neho a doložím: „Toto sú moje dobré kamošky ešte z gymka,“ otočím sa znovu k priateľkám, „zoznámim vás spo...“, zaseknem sa v strede slova. Musím sa ovládnuť, inak by som ich prefackala, nech sa spamätajú. Vyzerajú totiž dosť komicky. Otvorene na neho civia, oči majú doširoka roztvorené.

Rýchlo zachraňujem situáciu. „Toto je Evička a Lenka. A toto je Martin,“ predstavím ich a v nemej hrozbe na nich zagúľam očami.

Našťastie, Martin mi pomôže a s natiahnutou rukou ich pozdraví. „Ahojte dievčatá. Teší ma.“ Mrkne na mňa a potmehúdsky sa usmieva. Zrejme je na podobné reakcie zvyknutý a nerobí mu problém žartovne sa s nimi vyrovnávať. Mne je však správanie mojich priateľiek nepríjemné a začínam ľutovať, že som nezostala ticho.

Už chcem celú scénu odpísať, keď sa preberie k životu Evička.

„Veľmi ma teší, ja som Eva,“ potrasie mu podávanou rukou a ukazovák kom druhej mi pohrozí. „Ty si ale mrška, Kati, kde si nabalila takéto tmavého fešáka?“ zvolá a pritom drgá do Lenky, ktorá sa stále nespamätala. „Toto je Lenka. Je zdravá a inak je v poriadku, len občas je trochu mimo,“ zamrká na Martina a zakrúti očami, naznačujúc kamarátku aktuálnu indisponovanosť. „To ju za chvíľku prejde.“

Pri pohľade na ňu, ako robí z našej šokovanej kamarátky intelektuálne obmedzenú osobu, sa neudržím a začnem sa chichotať.

„Fíha, to je naša zastávka,“ povie zrazu Martin. „Kočky, nejdete s nami?“ navrhne a všetky tri nás ťahá von z autobusu.

„A kam máte namierené?“ pýta sa Evka a snaží sa zakryť úžas nad tým, čo sa práve stalo. Otázku položí mne, ale keďže ja nemám ani potuchy, obrátim sa na Martina.

„Tuto neďaleko cez cestu do tanečného klubu,“ dozvedám sa od neho.

„Do Latina?“ príde prekvapená otázka z nečakanej strany. Lenka sa prebrala k životu.

„Hej, do Latina. Poznáš to tam?“

Pri tejto otázke sa všetci traja otočíme k nej a čakáme na odpoveď.

„Jasné, počula som už o ňom. Ale zatiaľ sa mi tam ešte nepodarilo dostať. Je to len pre pozvaných a známych, a ja nie som ani jedno, ani druhé,“ povie Lenka, ktorá je všetko iné, len nie obmedzená osobnosť. Práve naopak, je veľmi sčítaná a nevie iba o zopár veciach, čo sa stanú v našom malom meste. Dokazuje to aj teraz, keď jediná vie, o čom je reč.

Prenesiem nemý, prekvapený pohľad na svojho spoločníka a nevyčádzam z údivu.

Usmeje sa, ako inak, potuteľne, ale tentokrát aj hrdo, a prehovorí hlbokým hlasom: „Dámy, je mi veľkou ct'ou sprevádzať vás tam.“

Fíha, padá mi sánka nad toľkou zdvorilosťou a zároveň faktom, že má takéto privilégia - vstup do súkromného tanečného klubu.

Dnes poobede mi snád niečo ušlo? Veď vyzeral na obyčajného, bežného chalana. No, pomyslím si, dnešný večer bude asi plný prekvapení.

Pri vchode do klubu stojí mohutný vyhadzovač. Pred klubom postáva niekoľko skupín, očividne ešte len čakajú, aby mohli vojsť. Martin však ide priamo k hromotlčkovi a dotkne sa mu svalnatého pleca. Chlapík sa nervlo otočí k votrelcovi, avšak hneď ako zbadá známu tvár, zabudí sa a priateľsky ho potľapká.

„Vitaj, Majo, dlhšie som ťa tu nevidel,“ privíta ho. „Ach, dievčenská spoločnosť, to je už niečo,“ povie, keď si všimne nás tri a gestom naznačí, nech vjdeme.

Schádzame popri stojacich ľuďoch dolu schodmi do podzemia. Naskytne sa mi neuveriteľný pohľad. Zovšadiaľ pestré svetlá stroboskopov umiestnených dve podlažia nad našimi hlavami. Hlasná hudba sa ozýva zo všetkých smerov a všimnem si DJa hore na vyvýšenom pódiu nad parketom. Okolo sú rozostavené barové stolíky a na pravom boku je veľikánsky bar s niekoľkými barmanmi. Všetky stoly sú obsadené, my však mierime o poschodie vyššie, kde po celom obvode vedie chodba a v nej sú zastrčené kóje.

Kým vychádzame po schodíkoch hore, v polke zostaneme stát'. Pozriem sa Martinovi cez plece, aby som zistila, čo sa deje a zbadám staršieho muža v obleku, ako si s ním podáva ruku.

„Konečne ťa u nás opäť vidím, Majo! Už som si myslel, že si na nás zabudol. Pozerám, že máš dámsku spoločnosť. Rovno tri! A biele! No pekne, kto by to do teba povedal. Celý otec. Hahaha!“ rozrehoce sa a premeriava si nás nepríjemným až lačným pohľadom.

Vyvalím oči a pozriem sa dozadu na dievčatá. Usmievajú sa od ucha k uchu, očividne nič nepočuli. Ja však začínam uvažovať, či som nesadla na lep priekupníkovi s bielym mäsom.

Martin, akoby mi čítal myšlienky, sa ku mne otočí a spiklenecky pošepe: „Neboj, nie som pasák. Ale jedna z vás by určite za hriech stála,“ veľmi významne sa usmeje.

Zagúľam očami. *No fasa, úplne si ma ukludnil!*

Kývnem hlavou k blondínke Evičke a rukou naznačím bujné poprsie, ktorým sa môže popýšiť.

Pokrúti hlavou nad týmto vulgárnym gestom a prevráti oči.

„Majo bol vždy na drobné brunetky, srdiečko,“ ozve sa mi pri uchu hrubý hlas patriaci tomu chlapíkovi v obleku. Na dôvažok mi pošle vzdušný bozk a pobožká si končeky prstov.

Som zdesená a asi je to na mne aj vidieť, lebo v momente, keď prejde okolo nás, ma Martin potiahne k sebe, zdvihne mi bradu a snaží sa pozrieť mi do očí.

„Prepáč. Správam sa ako neokrôchaný debil. Totálne ma vyvádzaš z miery, to preto.“

Zamračím sa, ale musím uznať, že jeho okamžité ospravedlnenie mi polichotilo. „Poďme si už niekam sadnúť,“ poviem naoko namosúrene a kývnem hlavou hore.

Keď o niečo neskôr odíde po nápoje, dievčatá ma zasypú otázkami o ňom, o mne, o nás. Ako, kde, kto, s kým a vôbec čo.

Ale ja neviem, ako im odpovedať.

Stretli sme sa pri vynášaní mojich kufrov, keď som si myslela, že ma chce aj s kamarátmi okradnúť, sa mi nezdá vôbec vhodné. Nechcem potopiť seba ani jeho, a tak vyrukujem s malým klamstvom - vlastne len s trochu upravenou verziou pravdy o tom, ako mi ponúkol pomoc v autobuse, zanesol mi veci nezištne domov a potom ma pozval von. Dievčatá nad týmto romantickým príbehom híkajú a ochkajú rozkošou. A už počúvam, aký je úžasný, a vôbec na ňom nie je vidno, že je Cigán, možno má len trošku tmavšiu pokožku.

To určite, pomyslím si, a vzápätí si uvedomím, že vlastne mi jeho pôvod veľmi neprekáža. Je to zaujímavé, nikdy by som si totiž nepomyslela, že v pohode pôjdem na rande s Cigánom. Navyše, ho vlastne ani nepoznám.

Na jednej strane ma to aj poteší - asi sa na mne podpísali multikultúrne Štáty, kde som na každom kroku videla černochovo, hispáncov, aziatov a neviem koho ešte. A hneď po návrate domov sa nechám nahovoriť na rande s iným ako bielym chlapcom.

Medzitým, čo dievčatám vysvetľujem, ako sme sa spoznali, a sama v sebe objavujem, čo mi vadí a čo nie, vracia sa náš pán úžasný.

Decentne sa posuniem a uvoľním mu miesto vedľa seba. Sadne si, otočí sa ku mne, pozdvihne kalíšok a čaká, kým urobím to isté.

„Čo to pijeme?“ privoniavam k sladko vyzerajúcemu nápoju.

„Nechaj sa prekvapiť. Je to moje obľúbené pitie a len tak ľahko ti neprezradím, čo to je,“ usmieva sa a prepichuje ma očami.

„Ja by som to tajomstvo už nejako z teba vymámila,“ zareagujem rovnako drzo.

„To je mi úplne, ale úplne jasné.“ A stále mi pozerajúc do očí prevráti štamperlík do seba.

Napijem sa tiež a s príjemným hrejivým pocitom po celom hrdle až do žalúdka sa usmejem. „Výborné.“

„Ešte lepšie by chutilo z tvojich sladkých úst, bejby,“ zašepká mi do ucha, žmurkne na mňa a zapije drink dúškom jahodového džúsu.

Rýchlo otváram svoj a hltavo si odpijem, lebo vážne bojujem s udusením.

Dofrasa! Vážne to povedal? Najhoršie je, že by som to teraz hádam aj chcela vyskúšať. Už mi asi fakt úplne preskakuje.

Pokrútim hlavou. Musím sa ukládnúť, lebo nedopadnem dobre. Zvyčajne bývam duchaprítomná, dnes som však akási nesvoja. Netuším, či i je to mnou a nedávno prekonanými cestovateľskými zážitkami a únavou alebo kvôli nemu, no mám dojem, že by akýkoľvek môj pokus o prekárание dokázal tromfnúť. Navyše, pre priateľkami sa nechcem strápnúť, a tak radšej mlčím.

Ako na zavolanie, k nášmu stolu prichádza jeho kamarát, blondiak, s nejakým ďalším chlapcom.

„Nazdar, kámo!“ zvolá na pozdrav Martinovi a tľapnú si zavretou pästou. Potom prenesie pozornosť na mňa. „Predsa sa ti ju podarilo presvedčiť?“ spýta sa so spokojným úsmevom. „Paráda! Máš ty len šťastie,“ pokračuje a rozžiari sa pri pohľade na naše spolu sediace. „Pozri ho, hneď aj s dvoma kamoškami, fešandami. Môžeme si prisadnúť, slečny?“ Nepočká na odpoveď a vsúka sa k nám. Hneď začne diškurovať s dievčatami a svoju pozornosť venuje iba im, akoby vycítil napätie medzi svojím kamarátom a mnou.

Kútikom oka vidím, že Martin jeho príchodu neprikladá takmer žiadny význam a ďalej ma pozorne sleduje svojím temným zrakom. Začínam byť už naozaj poriadne nervózna. Vtom si na stole všimnem vyložený zapalovač.

„Fajčíš?“ opýtam sa prekvapene.

„Vadí ti to? Ak áno, nebudem,“ zareaguje rýchlo. „Keď idem von, zvyknem si jednu-dve zapáliť, ale normálne nefajčím. Nemusím, ak nechceš.“ Tón, akým to povie, ma presvedčí, že kvôli mne by to naozaj urobil a prekvapí ma to. Nemá predsa dôvod brať na mňa ohľady. Poznáme sa iba niekoľko hodín, nemá voči mne žiadne záväzky.

Aby som silu jeho slov zmiernila, zavrátim ho. „Nie, nevadí. Práve naopak, tiež by som si zapálila,“ priznám úprimne, „aj keď bežne nefajčím.“ Prezradím viac, ako by som chcela. „Nemala som cigaretu už poriadne dlho, no dnes by som si dala.“ Neviem prečo, ale nervy mám napäté na prasknutie. Trochu nikotínu by mi snáď pomohlo.

Postaví sa a s úsmevom mi ponúkne ruku. „Pod“, vyzve ma, „nemám žiadne pri sebe, musíme kúpiť.“ Stisne moju dlaň vo svojej a schádza k baru.

Keď sa vrátim, ponúkne mi ako prvej.

„Lepšie sa vyberajú z otvorenej,“ podotknem nevinne a zoberiem mu škatuľku z rúk.

Blondiak Peťo ho podpichne: „Čo si zaľúbený? Hlavne, aby si nezabudol roztrhnúť iný obal, ty Rómeo!“

Martin zatne sánku, hrozivo pozrie na kamaráta a v očiach má tichú, ale jasnú hrozbu.

Vycítim, že sa schýľuje k zbytočnej roztržke, a tak sa jemne dotknem jeho predlaktia. „Zapáliš mi, prosím? Peťo má asi sám prebytok testosterónu, keď si zapálil cigaretu naopak,“ podotknem a strelím pohľadom z Martina na Peťu. Vzápätí sa ozve hurónsky smiech sprevádzaný šťavnatými nadávkami Petra, ktorý si len teraz všimol, že fajčí filter.

„Keď si chcel poriadne fajčivo, mohol si povedať rovno, a nie si takto ničieť povest' aj pl'úca,“ povie Martin a núka mu zo svojich.

Vďačne na neho pozriem, som rada, že sa nenechal vyprovokovať. Nakloním sa a pošepkám mu do ucha: „Ako sa po vašom povie, keď si s niekým rozdelíš cigaretu napoly?“

Zamyslí sa a šepne: „Na muti.“

„Dáš si ju so mnou na muti?“ ponúknem mu svoju horiacu cigaretu.

„Rád.“ Nezoberie ju však z mojich prstov, ale natočí sa, aby si mohol potiahnuť. Potom ma pritiahne k sebe, zakloní mi hlavu a do pootvorených úst mi pomaly vyfúkne dym. Jemne ma podoprie a ticho povie: „Toto znamená po cigánsky na muti.“

Mierne sa mi krúti hlava. Neodvážim sa pozrieť mu priamo do očí. Bojím sa, čo tam uvidím, a ešte viac, čo by mohol uvidieť on v mojich.

Napriek mojím protestom, ma vytiahne na parket. Nie som dobrá tanečnica latina. Naopak, jemu to ide výborne. Po celý čas ma drží pevne v náručí. Nohy obtiera okolo mojich a ľahko s ním udržujem krok. Je to vlastne len o krútení bokov, a keď sa navzájom zladíme a nemeníme tempo, tancujem takmer prirodzene.

Keď dohrá rýchla rytmická pieseň, začujem tóny klavíra a nasleduje pomalšia melodická skladba.

Mám ja len pech, pomyslím si, no nestihnem túto myšlienku ani dokončiť, keď si ma pritiahne ešte bližšie a moju ruku si priloží skoro až k perám. Telami sa tesne dotýkame. Zacítim jeho vôňu. Privriem oči a nechám sa unášať hudbou. Sme len my, on a ja. Trošku sa odtiahne a hlboko sa mi zahľadí do očí. Zasekne sa mi dych a úplne ohromená neviem od neho odtrhnúť zrak. Pritisne pery do kútiku mojich a jemne ma pobožká. Nič viac. Ba, niečo ešte zašepká. Nie som však schopná rozoznať čo. No som si istá, že to bolo po cigánsky.

Zaznejú posledné tóny a parket sa vyprázdni. Zostali sme na ňom stáť len my dvaja, ponorení do vlastného sveta. Našťastie, stojíme bokom, a tak si nás nikto nevšímne.

Chcem sklopiť zrak, no on ma zadrží a pošepne: „Si nádherná, piraňi.“

Potom sa skoro bolestne odtiahne, pobožká mi vrch dlane a gestom sa poďakuje za tanec.

Zapýrim sa až po uši.

Domov ideme pešo, popri rieke. Držíme sa za ruky. Zdá sa mi to celkom prirodzené, jeho nenútenosť a šarm mi lichotia a jeho sympatie ma hrejú pri srdci. Je to už dávno, keď mi niekto dvoril a ešte nikdy som sa pri tom necítila tak pohodovo. Navyše, vôbec nemám pocit, že sa poznáme iba tak kratučko - ani nie pol dňa.

Po ceste ma zabáva vtípnymi historkami. Pochopím, že napriek rôznym prostrediam, z ktorých pochádzame, náš život nie je taký odlišný. Môj viac babský, jeho viac chlapský. Keď sa ponoríme pod baldachýn stromov rastúcich popri chodníku, opýtam sa ho na rodinu. Vypočujem si, že je najstarší syn cigánskeho primáša v miestnej skupine a bielej mamy, ktorá u nich občas zaskakuje ako vokalistka. Okrem toho, učí hudbu a spev na umeleckej škole. Má mladšieho brata a dve malé sestry. Bývajú na rovnakom sídlisku ako moji rodičia. Je odo mňa o rok starší. Napriek tomu, strednú školu ešte nedokončil, je v poslednom, piatom ročníku na Hotelovej akadémii. Dozviem sa, že dvadsiate prvé narodeniny oslávil len minulý týždeň.

Keď mu chcem zo žartu pogratulovať k narodeninám, zoberie ma do náručia a povie: „Najkrajší narodeninový darček som dostal až včera.“

Pokrčím nechápavo obočie.

„Keď som v autobuse zahliadol jednu krásnu slečnu v ťažkosťach,“ dodá s hanblivým úsmevom, ktorý som u neho zatiaľ nepostrehla. Pôsobí na mňa nadmieru sebaisto.

Rovnako hanblivo sa odtiahnem. Nikdy som nevedela prijímať komplimenty.

„Prídeš domov veľmi neskoro. Nechcem riskovať, že ma zajtra odmietneš. Teda vlastne už dnes,“ rýchlo odoženie moje rozpaky.

„Naozaj? A aké máte so mnou plány, vážený pán Marcipán?“ skúšam reagovať nonšalantne.

„Ja ti dám, pána Marcipána, ty jedna nevernica,“ zvolá. „Nabudúce prídeš s Jankom Hraškom alebo ktovie kým ešte.“

„Napríklad s rytierom na bielom koni,“ zavolám a začnem so smiechom utekať. Moja povznesená nálada spôsobí, že sa v jeho prítomnosti cítim uvoľnene, som prirodzená a veselá. Takto som sa už veľmi dlho necítila. Uvedomím si, aké je príjemné byť v spoločnosti charizmatického muža. V posledných mesiacoch som na to takmer zabudla.

Rýchlo ma dohoní, opäť ma k sebe tuho privinie a zašepká: „Jedine ak s Martinom. A zatiaľ bez koňa.“

Na ústa mi vtisne rýchly odvážny bozk. Zarazí sa a povolí objatie.

Podarí sa mi vytrhnúť a dobehnem až k nášmu vchodu.

„Pssst, ty nemravník!“ zahriaknem ho s prstom na rozhorúčených pe-
rách. „Nevidíš, že sme už pod mojím balkónom? Nieкто z neho náhodou vykukne a je po nás,“ chichocem sa a lapám po dychu.

„Ach taaak!“ zatiahne. „Takže naša láska musí byť tragická, drahá my-
lady. Predtým však musíme vykonať ešte všeličo príjemné,“ zatvári sa dra-
maticky, no keď sa tvárim, že nerozumiem, s temným úškrnom dodá:
„Mám na mysli, napríklad, vašu počestnosť.“

Vyprsknem smiechom. „Tá ťa teda naozaj trápiť nemusí. Môj vienok zelený už trochu zvädol,“ zatriľkujem a rozchichocem sa ešte viac.

Pristúpi ku mne a pozrie mi tvrdo do očí. Žiadne laškovanie ani smiech.

Uf, asi som to prehnela. Dokelu!

„To myslíš vážne?“ opýta sa ľadovým hlasom.

„O čo ti ide? Chceš snáď tvrdiť, že si počestný a neskúsený?!“ zvolám popudene. „A nehovor mi tu báchorke o tom, že u vás chlapov je to iné. Ja sa nehanbím priznať, že už nie som panna!“ rozohním sa. Prežitá noc a alkohol mi do úst kladú slová, ktoré by som sa inak okúňala vysloviť.